

Teza

Zgodnie z ustawą o służbie cywilnej przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest naruszenie przez urzędnika lub pracownika służby cywilnej obowiązków członka korpusu służby cywilnej. Przy czym – jak wskazuje się w judykaturze - w akcie tym nie wskazano wprost czynów zagrożonych odpowiedzialnością dyscyplinarną, a obowiązki członków korpusu służby cywilnej, wyliczane w rozdziale 6 tej ustawy, charakteryzują się wysokim poziomem ogólności i niedookreślenia. Wobec powyższego to do dyrektora generalnego (kierownika urzędu) należy ocena, czy dany czyn członka korpusu służby cywilnej lub jego zaniechanie mieści się w kategoriach naruszenia obowiązków członków korpusu służby cywilnej. Ocena ta jest następnie weryfikowana przez komisję dyscyplinarną, a w związku z tym musi być poprzedzona pełnymi ustaleniami co do okoliczności zarzucanych czynów poprzez wskazanie konkretnego zachowania osoby obwinionej, jego czasu i miejsca.

Naruszenie obowiązku

przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa oraz rzetelnego i bezstronnego, sprawnego i terminowego wykonywania powierzonych zadań.

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc

nie wskazano w orzeczeniu.

Sygn. akt DSC.WK.6402.36.2022.BB

ORZECZENIE

Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej

Warszawa, 19 kwietnia 2023 r.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej w składzie:

Dawid Pluta (przewodniczący składu orzekającego)

Anna Żółkowska

Maciej Tomczak

Jacek Woźniak

Cezary Zaremba

Bogusława Baprawska (protokolant)

przy udziale:

D. Sz. – Rzecznika Dyscyplinarnego dla Członków Korpusu Służby Cywilnej urzędu w K.
oraz

A. K.-Dz. – Obwinionej;

po rozpoznaniu 19 kwietnia 2023 r. na rozprawie w siedzibie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie sprawy A. K.-Dz., zatrudnionej na stanowisku głównego specjalisty - koordynatora Zespołu (...) w Wydziale (...) urzędu w K.;

obwinionej o to, że:

1) w okresie między 13 a 30 lipca 2021r. nie podjęła czynności zmierzających do zreferowania korespondencji R. T. z 8 lipca 2021 r., będącej skargą do WSA w G., przełożonym, będącym w pracy, tj. G. S. oraz A. M.;

2) w okresie między 2 a 11 sierpnia 2021 r. nie nadała biegu korespondencji jako nieetatowy koordynator zespołu, nie nadała biegu sprawie tzn. nie zadekretowała pisma na któregoś z członków Zespołu (...), nie przygotowała też sama korespondencji do sądu, czym naruszyła obowiązki członka korpusu służby cywilnej określone w art. 76 ust.1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2022 r., poz.1691; dalej: „ustawa o służbie cywilnej”);

na skutek odwołania wniesionego przez A. K.-Dz. pismem z 18 lipca 2022 r. od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej dla członków korpusu służby cywilnej urzędu i urzędów woj. (...) z 13 lipca 2022 r., uznającego Obwinioną winną popełnienia czynu polegającego na naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art.76 ust.1 pkt 1 i 4 ustawy o służbie cywilnej, poprzez brak podjęcia w okresie między 13 a 30 lipca 2021r. czynności zmierzających do zreferowania korespondencji R. T. z 8 lipca 2021 r., będącej skargą do WSA w G., przełożonym, będącym w pracy, tj. G. S. oraz A. M. oraz wymierzającego Obwinionej karę upomnienia a także uniewinniającego Obwinioną od zarzutu naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art.76 ust.1 pkt 1 i 4 ustawy o służbie cywilnej, polegającego na tym, że w okresie między 2 a 11

sierpnia 2021 r. nie nadała biegu korespondencji jako nieetatowy koordynator zespołu, nie nadała biegu sprawie tzn. nie zadekretowała pisma na któregoś z członków zespołu (...), nie przygotowała też sama korespondencji do sądu;

na podstawie art. 126 ust. 3 w związku z art. 127 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej oraz § 36 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493);

orzeka o

1) zmianie orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji w części dotyczącej uznania za winną popełnienia czynu polegającego na naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy o służbie cywilnej, poprzez brak podjęcia w okresie między 13 a 30 lipca 2021r. czynności zmierzających do zreferowania korespondencji R. T. z 8 lipca 2021r., będącej skargą do WSA w G., przełożonym, będącym w pracy, tj. G. S. oraz A. M. i wymierzającego za ten czyn kary upomnienia poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzutu popełnienia tego czynu;

2) uchyleniu orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji w części dotyczącej wymierzenia Obwinionej kary upomnienia

Dawid Pluta

Anna Żółkowska

Maciej Tomczak

Jacek Woźniak

Cezary Zaremba

Uzasadnienie

Powzięcie informacji o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej

12 lipca 2021 r. do urzędu w K. wpłynęła skarga byłego pracownika, adresowana do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. na bezczynność w zakresie kwestii

finansowych, tj. związanych z wypłaceniem uposażenia we właściwej wysokości - termin przekazania skargi do sądu administracyjnego upływał 11 sierpnia 2021r.

Skarga bez jakiegokolwiek dekretacji, została w dniu 13 lipca 2021 r. przekazana Obwinionej, która będąc starszym specjalistą w Wydziale (...) urzędu pełniła jednocześnie obowiązki "nieetatowego koordynatora Zespołu (...)".

Obwiniona oceniła tę korespondencję jako jedynie pismo informacyjne - nie skonsultowała tego początkowo z żadnym z przełożonych ani nie przydzieliła sprawy żadnemu z członków koordynowanego zespołu, oczekując na powrót z urlopu przez Głównego Księgowego – Naczelnika Wydziału urzędu w K.

Po powrocie 2 sierpnia 2021r. z urlopu przez Głównego Księgowego, Obwiniona omówiła z Nim pismo. Przełożony również wykluczył, że jest to skarga podlegająca przekazaniu do sądu administracyjnego. Pismo trafiło do akt bez nadania dalszego biegu.

W dniach 10 i 11 lutego 2022 były pracownik składający skargę, ustalił telefonicznie, że skarga nie wpłynęła do WSA lecz nadal znajduje się w urzędzie w K. Pismem z 11 lutego 2022 skarga wraz z odpowiedzią na skargę została przekazana do WSA w G.

W wyniku podjętych działań kontrolnych, Wydział (...) urzędu w K. sporządził notatkę z 25 lutego 2022r. przedłożoną Kierownikowi urzędu w K. Na jej podstawie, zastępca Kierownika urzędu, w tym samym dniu wydał polecenie przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego przez Rzecznika Dyscyplinarnego.

Przebieg postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego

Pismem z 1 marca 2022 r. Rzecznik Dyscyplinarny zawiadomił Obwinioną o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, a po jego przeprowadzeniu, pismem z 20 maja 2022 r. zawiadomił obwinioną o jego zakończeniu, umożliwiając jednocześnie złożenie wyjaśnień oraz zapoznanie się ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

W dniu 23 maja 2022 r. skierowany został wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, w którym sformułowano wobec Obwinionej zarzuty naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust.1 pkt 1 i 4 (obowiązek przestrzegania Konstytucji RP oraz innych ustaw a także rzetelnego i bezstronnego, sprawnego i terminowego wykonywania powierzonych zadań), tym, że:

- w czasie pomiędzy 13 a 30 lipca 2021r. nie podjęła czynności zmierzających do zreferowania korespondencji, będącej skargą do WSA, przełożonym będącym w pracy tj. G. S. oraz A. M. oraz, że

- w czasie pomiędzy 2 a 11 sierpnia 2021 r. nie nadała biegu korespondencji jako nieetatowy koordynator zespołu, nie nadała biegu sprawie tzn. nie zadekretowała pisma na któregoś z członków Zespołu (...), nie przygotowała też sama korespondencji do sądu, czym naruszyła zapisy zakresu wykonywanych czynności w pkt. 14 i 20 a tym samym naruszyła zapisy art.76 ust.1 pkt 1 i 4 ustawy o SC [pkt 14 i 20 zakresu czynności to: "odbieranie w kancelarii wydziału bieżącej poczty, rozdział jej i przekazywanie poszczególnym pracownikom zespołu", "Prowadzenie korespondencji w zakresie wykonywania czynności służbowych Zespołu (...)]

We wniosku sformułowano żądanie wymierzenia kary upomnienia.

Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej I instancji

Po przeprowadzeniu rozpraw w dniach 6 i 13 lipca 2022r. - Komisja Dyscyplinarna I instancji [dalej: Komisja Dyscyplinarna] uznała Obwinioną winną naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art.76 ust.1 pkt 1 i 4 na skutek tego, że w czasie pomiędzy 13 a 30 lipca 2021r. nie podjęła czynności zmierzających do zreferowania korespondencji, będącej skargą do WSA, przełożonym będącym w pracy tj. G. S. oraz A. M. oraz wymierzyła za ten czyn karę upomnienia. Komisja Dyscyplinarna uznała, że brak działań Obwinionej w powyższym okresie, naruszył obowiązek przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa oraz rzetelnego i bezstronnego, sprawnego i terminowego wykonywania powierzonych obowiązków. W szczególności Komisja Dyscyplinarna uznała, iż doszło do naruszenia przez Obwinioną przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, które w zasadach ogólnych narzucają organom administracji publicznej działanie w sprawie w sposób wnikliwy, szybki oraz nakładają obowiązek załatwiania spraw bez zbędnej zwłoki. Komisja Dyscyplinarna uznała, że bezspornym jest, iż powinnością Obwinionej było udać się z korespondencją odebraną w kancelarii Wydziału do przełożonego będącego w pracy i skonsultować sprawę. W ocenie Komisji Dyscyplinarnej, oczekiwanie przez Obwinioną 17 dni na powrót Naczelnika w celu przedyskutowania pisma, było naruszeniem zasady załatwiania spraw bez zbędnej zwłoki.

Ponadto podkreślono, że ze względu na historię sprawy R. T., wpływ jakiegokolwiek korespondencji powinien spowodować u Obwinionej zwiększoną uwagę.

Z kolei uwzględniając zakres czynności Obwinionej, ściśle wskazujący, iż do Jej obowiązków należy, między innymi prowadzenie szkoleń zawodowych dla podległych pracowników i funkcjonariuszy, jak również samokształcenie, wpływ skargi – zdaniem Komisji Dyscyplinarnej – wymagał od Obwinionej większego zaangażowania w zapoznanie z przepisami szczególnymi w tym zakresie.

Wymierzając karę upomnienia, zgodną z wnioskiem o ukaranie, Komisja Dyscyplinarna uwzględniła dotychczasową niekaralność Obwinionej oraz dobrą opinię służbową, a także brak znamion umyślności popełnionego czynu. Przy ocenie zarzutu Komisja Dyscyplinarna nie wzięła natomiast błędnego obiegu korespondencji między poszczególnymi zespołami Wydziału (...) urzędu w K., uznając, że wypracowana praktyka (zgodna z wytycznymi Głównego Księgowego – Naczelnika Wydziału (...)) oraz długi staż pracy Obwinionej w Wydziale (...), powinny być wystarczające do załatwienia sprawy.

Komisja Dyscyplinarna uniewinniła Obwinioną od zarzutu dotyczącego braku nadania przez Obwinioną między 2 a 11 sierpnia 2021r. biegu korespondencji, jako koordynator zespołu oraz braku zadekretowania pisma na któregokolwiek z członków podległego Jej zespołu a także braku osobistego przygotowania korespondencji do sądu.

W zakresie powyższego zarzutu Komisja Dyscyplinarna nie dopatrzyła się naruszenia przez Obwinioną obowiązków członka korpusu służby cywilnej, uznając, że wpływająca korespondencja powinna być przedłożona do dekretacji Kierownikowi urzędu w K. zamiast jej bezpośredniego przekazania do Wydziału (...) a błędny obieg korespondencji spowodował, że w kancelarii Wydziału (...) sprawa nie została przedstawiona do dekretacji przełożonemu, lecz została wydana bezpośrednio koordynatorowi.

Komisja Dyscyplinarna uznała także, iż skoro Obwiniona, po konsultacji ze swoim przełożonym, uzyskała od niego wyraźne wytyczne co do tego by pismo (będące w istocie skargą do sądu administracyjnego) odłożyć do teczki osobowej autora tegoż pisma jako pismo informacyjne, nie sposób uznać by Obwiniona w tym zakresie naruszyła swoje obowiązki członka korpusu służby cywilnej.

Odwołanie

Od powyższego orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej w części dotyczącej uznania winną popełnienia zarzutu braku podjęcia czynności zmierzających do zreferowania korespondencji w okresie między 13 a 30 lipca 2021r. przełożonym Obwinionej a także wymierzającego za ten czyn karę upomnienia, pismem z 18 lipca 2022r., Obwiniona wniosła odwołanie, żądając uchylecia zaskarżonego orzeczenia w części uznającej ją za winną popełnienia zarzucanego czynu oraz wymierzającego jej karę upomnienia, zarzucając:

- nieuprawnione rozstrzygnięcie w przedmiocie niezwiązanym z treścią pisma kierowanego przez R. T. w dniu 17 lutego 2022r. do urzędu;
- błędną ocenę stanu faktycznego w zaistniałej sprawie.

Obwiniona argumentowała, iż w świetle uniewinnienia jej od zarzutu naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej polegającego na nienadaniu biegu korespondencji R. T. z 8 lipca 2021r., braku zadekretowania pisma na któregokolwiek pracownika Zespołu (...) oraz nieprzygotowaniu pisma do sądu, to sprawa przeciwko Obwinionej powinna zostać zakończona jej całkowitym uniewinnieniem. W ocenie Obwinionej zarzut niedopełnienia obowiązków lub przekroczenia uprawnień sformułowane w piśmie R. T. z 17 lutego 2022 r., jest ściśle związany faktem nieprzekazania jego pisma z 8 lipca 2021r. w przewidzianym terminie do WSA w G. Zdaniem Obwinionej, skoro Komisja Dyscyplinarna uniewinniła ją od zarzutu nieprzekazania tego pisma do sądu to nieuzasadnione jest stawianie jej zarzutów braku rzetelności, bezstronności, sprawności i terminowości przy wykonywaniu zadań powierzonych Obwinionej w związku ze sporną sprawą. Zdaniem Obwinionej, została w jednej sprawie zarówno uniewinniona jak i uznana za winną popełnienia zarzucanego czynu.

Ponadto Obwiniona – w ramach zarzutu błędnej oceny stanu faktycznego sprawy – zakwestionowała stanowisko, zgodnie z którym miała obowiązek zreferowania treści korespondencji pochodzącej od R. T. z przełożonym, zastępującym nieobecnego Głównego Księgowego – Naczelnika Wydziału urzędu w K. Obwiniona nie zgadza się z oceną, iż brak takiego zreferowania korespondencji, był przejawem braku rzetelności, bezstronności, sprawności realizacji zadań i terminowości.

Obwiniona zakwestionowała także powołanie się przez Komisję Dyscyplinarną na zasadę szybkości postępowania, wynikającą Kodeksu postępowania administracyjnego, wskazując, że sporne pismo było skargą do sądu administracyjnego, zatem podlegało

zasadom wynikającym z Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, regulującym ustawowy 30-dniowy termin na przekazanie skargi wraz z odpowiedzią na skargę do sądu administracyjnego.

Odwołująca argumentowała, że skoro termin do przekazania skargi do WSA upływał w dniu 12 sierpnia 2021r. to nie było żadnych logicznych przesłanek, które nakazywałyby natychmiastowe działanie pod nieobecność Głównego Księgowego – Naczelnika Wydziału (...). Obwiniona wskazała, że Naczelnik Wydziału nadzorował osobiście sprawę R. T. – z uwagi na jej skomplikowany charakter, ponadto był on bezpośrednim przełożonym Obwinionej a jego nieobecność miała charakter planowy i nie było żadnych przesłanek by zakładać, że nieobecność ta nie zakończy się zgodnie z planem, tj. z końcem lipca 2021r.

W tym kontekście Obwiniona argumentowała, że podjęła decyzję aby z omówieniem sprawy poczekać do powrotu z urlopu przez Naczelnika Wydziału, co nie spowodowało przekroczenia jakichkolwiek terminów procesowych czy sądowych, bowiem pozostawał jeszcze spory margines czasowy, kilkunastu dni, na załatwienie sprawy.

W złożonym odwołaniu Obwiniona argumentowała także, że skarga została finalnie przekazana do WSA w G. w lutym 2022r. a skarżący, na skutek zwłoki w przekazaniu sprawy, nie utracił żadnego ze swoich uprawnień procesowych ani nie poniósł z tego tytułu żadnej szkody.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej [dalej: WKDSC], po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz po przeprowadzeniu rozprawy zważyła, co następuje:

Zgodnie z § 34 rozporządzenia w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, WKDSC rozpatruje odwołanie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej wydanego w I instancji, w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu.

WKDSC, jako organ odwoławczy, zobowiązana jest w pierwszej kolejności do dokonania kontroli formalnej orzeczenia wydanego w pierwszej instancji a tym samym do weryfikacji istnienia przedmiotu orzekania w ramach postępowania odwoławczego. W przedmiotowej sprawie kontrola ta nie wykazała naruszenia terminów określonych w art.113 ustawy o służbie cywilnej, nie wystąpiła zatem negatywna przesłanka do rozpoznania sprawy.

Zgodnie z art. 113 ustawy o służbie cywilnej przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest naruszenie przez urzędnika lub pracownika służby cywilnej obowiązków członka korpusu służby cywilnej.

Przy czym – jak wskazuje się w judykaturze - w akcie tym nie wskazano wprost czynów zagrożonych odpowiedzialnością dyscyplinarną, a obowiązki członków korpusu służby cywilnej, wyliczane w rozdziale 6 tej ustawy, charakteryzują się wysokim poziomem ogólności i niedookreślenia. Wobec powyższego to do dyrektora generalnego (kierownika urzędu) należy ocena, czy dany czyn członka korpusu służby cywilnej lub jego zaniechanie mieści się w kategoriach naruszenia obowiązków członków korpusu służby cywilnej. Ocena ta jest następnie weryfikowana przez komisję dyscyplinarną, a w związku z tym musi być poprzedzona pełnymi ustaleniami co do okoliczności zarzucanych czynów poprzez wskazanie konkretnego zachowania osoby obwinionej, jego czasu i miejsca (§ 8, § 11 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej).

Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 11 grudnia 2012r. sygn. III Apo 5/12: *„obowiązki członków korpusu służby cywilnej, określone w art. 76 ust. 1 ustawie o służbie cywilnej, w większości zawierają się w kategorii klauzul generalnych - norm ogólnych, świadomie niedoprecyzowanych, których ocenę konkretnego stanu faktycznego powierza się podmiotowi przestrzegającemu prawo lub organowi stosującemu prawo, co jednak nie oznacza dowolności w kreowaniu zarzutów. Istota klauzuli generalnej wyraża się w tym, że daje ona możliwość podejmowania decyzji, powołując się na indywidualną ocenę sytuacji występującej w danym przypadku lub na podstawie pozaprawnych zasad postępowania. Wobec powyższego ocena, czy dane zachowanie członka korpusu służby cywilnej lub jego zaniechanie może być uznane za przekroczenie obowiązków określonych w komentowanym rozdziale, nie może być dokonywana w oderwaniu od konkretnej sytuacji.(...)”*

„(...) jakkolwiek określenie w przepisach przedmiotu odpowiedzialności dyscyplinarnej członka korpusu służby cywilnej charakteryzuje się wysokim poziomem ogólności, to już rozstrzygnięcie czy zachowanie członka korpusu nosi znamiona naruszenia konkretnego obowiązku (w tym przypadku godnego zachowania) wymaga ustaleń precyzyjnych i pewnych. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego przypisanie odpowiedzialności dyscyplinarnej o charakterze deliktowym nie może opierać się na uprawdopodobnieniu, ale musi wynikać z wykazanych w sposób niezbity i nie budzący jakichkolwiek wątpliwości

faktów, które oczywiście dowodzą o naruszeniu obowiązków członka korpusu. Wymaga to zawsze dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych, a dokonując ich oceny nie można abstrahować od całokształtu okoliczności, w tym sposobu organizacji pracy (...)

Z kolei jak wskazywał Sąd Najwyższy w wyroku z 18 lipca 2014 r. sygn. SNO 29/14, delikt dyscyplinarny wymaga przeprowadzenia w procesie wyrokowania dwóch sformalizowanych czynności. Pierwsza, to określenie rodzaju deliktu dyscyplinarnego. Druga, to skonkretyzowanie znamion deliktu dyscyplinarnego poprzez poczynienie ustaleń faktycznych wskazujących na ich realizację.

W ocenie WKDSC, w rozpoznawanej sprawie nie doszło do tego typu konkretyzacji, wykazującej w sposób bezsporny, że zaistniał związek przyczynowy między zarzucanym czynem, tj. brakiem zreferowania przez Obwinioną korespondencji przełożonym, zastępującym nieobecnego Naczelnika Wydziału (uznanym za delikt dyscyplinarny), a naruszeniem określonej normy oraz wystąpieniem negatywnego skutku w postaci czy to niedochowania terminu, czy też innego uchybienia. Tym samym zasadny jest sformułowany w odwołaniu zarzut dokonania przez Komisję Dyscyplinarną błędnej oceny stanu faktycznego sprawy.

Zarzucany Obwinionej czyn, w ocenie WKDSC, nie spełnia wspomnianych wyżej kryteriów, nie sposób bowiem doszukać się żeby obwiniona naruszyła swoim zachowaniem jakkolwiek przepis prawa wewnętrznego. Jak ustalono także w toku rozprawy odwoławczej, w instrukcji kancelaryjnej obowiązującej w urzędzie w K., nie ma konkretnych terminów, w których pracownik powinien konsultować pisma ze swoimi przełożonymi. W instrukcji tej zawarta jest zasada rozpatrywania spraw w kolejności ich wpływu oraz wg stopnia ich pilności, przy czym kompetencja w zakresie ustalenia gradacji pilności i istotności danych pism z uwagi na ich terminy, pozostawiona została przełożonemu oraz pracownikowi rozpatrującemu sprawę.

Zdaniem WKDSC, w świetle powyższych zasad, trudno zarzucać Obwinionej, że przez pewien okres czasu nie zreferowała pisma przełożonym zastępującym nieobecnego Naczelnika Wydziału i uznała, że dokona tego po powrocie do pracy bezpośredniego przełożonego, bez uszczerbku dla ustawowego terminu na ewentualne przekazanie skargi do sądu administracyjnego. WKDSC dostrzega, że konsultacja z Naczelnikiem Wydziału nie doprowadziła do prawidłowej kwalifikacji i obsługi wniesionego pisma

i w istocie finalnie doszło do naruszenia ustawowego terminu do przekazania skargi wraz z odpowiedzią na skargę do sądu administracyjnego, nie było to jednakże efektem braku zreferowania korespondencji przełożonym zastępującym nieobecnego Naczelnika Wydziału w okresie między 13. a 30. lipca 2021r. lecz bezpośrednim efektem błędnego zakwalifikowania tejże skargi jako pisma informacyjnego, dokonanego przez Obwinioną i potwierdzonego przez jej bezpośredniego przełożonego. Kwestia ta jednak pozostaje poza przedmiotem orzekania przez WKDSC, z uwagi na fakt, iż od zarzutu obejmującego tę kwestię, Obwiniona została uniewinniona orzeczeniem Komisji Dyscyplinarnej z 13 lipca 2022r., a wobec braku wniesienia środka zaskarżenia, orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej w tej części stało się prawomocne.

W ocenie WKDSC, sformułowany wobec Obwinionej zarzut zaniechania zreferowania korespondencji przełożonym zastępującym nieobecnego Naczelnika Wydziału, opiera się jedynie na domniemaniu, iż w wyniku takiego zreferowania, doszłoby do prawidłowego zakwalifikowania spornej korespondencji jako skargi do sądu administracyjnego. Nie wiadomo przy tym na czym domniemanie to się opiera, skoro z materiału dowodowego sprawy nie wynika, żeby którakolwiek z przełożonych zastępujących nieobecnego Naczelnika Wydziału, zajmowała się wcześniej sprawami R. T. a ponadto, jak trafnie argumentuje Obwiniona w odwołaniu, to Naczelnik Wydziału nadzorował osobiście sprawę R. T. – z uwagi na jej skomplikowany charakter. W tym kontekście – w ocenie WKDSC - zachowanie obwinionej, polegające na podjęciu decyzji o skonsultowaniu pisma z jej bezpośrednim przełożonym, po jego powrocie z urlopu, należy uznać za racjonalne i mieszczące się w granicach obowiązującej w urzędzie w K. instrukcji kancelaryjnej oraz w granicach ogólnych zasad rządzących postępowaniem sądownoadministracyjnym.

W tym zakresie WKDSC uznaje również za zasadną argumentację odwołania, zgodnie z którą skarga wniesiona do sądu administracyjnego za pośrednictwem organu wydającego zaskarżony akt administracyjny, podlega regulacjom prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi a nie regulacjom kodeksu postępowania administracyjnego.

Nie bez znaczenia dla wyniku rozpatrywanej sprawy pozostaje także fakt, że zarówno we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, jak i w samym orzeczeniu Komisja Dyscyplinarna nie wskazała na jakiegokolwiek negatywne skutki związane z zarzucanym Obwinionej czynem uznanym za delikt dyscyplinarny. W toku rozprawy odwoławczej, WKDSC ustaliła, że nieterminowe przekazanie skargi oraz odpowiedzi na skargę do sądu

administracyjnego, nie pociągnęło za sobą nałożenia przez sąd administracyjny grzywny w trybie art. 55 § 1 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Reasumując, opis znamion zarzucanego Obwinionej czynu, a także ustalony w tym zakresie stan faktyczny, w ocenie WKDSC, nie pozwalają na uznanie, że zachowanie Obwinionej polegające na zaniechaniu w okresie między 13. a 30. lipca 2021r. zreferowania korespondencji przełożonym zastępującym nieobecnego Naczelnika Wydziału, stanowiło naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art.76 ust.1 pkt 1 i 4 ustawy o służbie cywilnej.

W tym też zakresie zaskarżone orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej z 13 lipca 2022r. wydane zostało z naruszeniem określonej w § 22 ust.1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, dyrektywy wszechstronnego rozpatrzenia zebranego materiału dowodowego, na skutek uznania, że zarzucany Obwinionej czyn stanowi delikt dyscyplinarny. W konsekwencji, orzeczenie to narusza art.113 ust.1 ustawy o służbie cywilnej, to zaś determinuje konieczność jego zmiany.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej postanowiła jak w sentencji.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia stronom oraz Szefowi Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionej sądu apelacyjnego, sądu pracy i ubezpieczeń społecznych za pośrednictwem WKDSC, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Dawid Pluta

Anna Żółkowska

Maciej Tomczak

Jacek Woźniak

Cezary Zaremba